

Arrest

nr. 95 070 van 14 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Servische en Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 27 september 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 augustus 2012 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, alsook van de jegens hen op 14 augustus 2012 getroffen bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Per aangetekend schrijven van 30 december 2008 dient de eerste verzoeker een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt bij beslissing van 13 mei 2009 ontvankelijk verklaard.

Op 3 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 30 december 2008 ongegrond wordt verklaard.

Per aangetekend schrijven van 28 maart 2012 dienen de verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarbij zij zich baseren op de medische problematiek van de eerste verzoeker.

Op 14 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dd. 28 maart 2012, onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekers werd ter kennis gebracht op 3 september 2012 en die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 28.03.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

B.,S. (R.R.: 066010457123...)

nationaliteit: Servië

geboren te B. op (...)

B., E. (6) (...)

B., A. (6) (...)

B., F. (6) (...)

B., E. (6) (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 03.01.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 30.12.2008. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 30.12.2008. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene, in de beslissing dd. 03.01.2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

Op 24 augustus neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van elk van de verzoekers eveneens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissingen. Zij werden aan de verzoekers ter kennis gebracht op 3 september 2012.

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de eerste verzoeker, luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van S.T. Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

B., S. geboren te B. op (...), nationaliteit Servië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal,

Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd."

De derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de tweede verzoekster, luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van S. T. Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

B., F. geboren. op (...), nationaliteit Kosovo

En haar kinderen:

B., E. (...)

B., A. (...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: geldig paspoort en/of visum."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voeren de verzoekers een schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. De verzoekers beroepen zich tevens op een manifeste beoordelingsfout *"doordat, verwerende partij ten onrechte stelt dat de elementen in de medische regularisatieaanvraag dd. 03.01.2012 reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag tot bekomen van een machtiging van verblijf in het Rijk"*. Uit het betoog ter ondersteuning van het middel, met name waar de verzoekers stellen *"Het is dan ook strijdig met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, minstens is er sprake van een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en zelfs van de materiële en formele motiveringsplicht, dat verwerende partij zonder meer stelt dat de informatie die verzoekers voorleggen reeds werd ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag"* blijkt dat de verzoekers daarnaast ook een schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Verwerende partij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren, daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen.

Artikel 9 ter, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: "§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;
2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoon op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;
3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in §1, vierde lid;
4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;
5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit lezing van punt 5 in bovenstaand artikel blijkt dat verwerende partij de aanvraag onontvankelijk kan verklaren indien de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag o.b.v. artikel 9ter Vw.

Terecht merkt verwerende partij op dat het medische getuigschrift, zoals gevoegd bij de medische regularisatie aanvraag van 28.03.2012, melding maakt van ongeveer dezelfde gezondheidstoestand in vergelijking met de eerdere aanvraag.

Niet alleen stelt verwerende partij ten onrechte dat in de beslissing van 03.01.2012 reeds uitgebreid zou zijn ingegaan op de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst (omtrent de toegankelijkheid werd door de ambtenaar-geneesheer immers helemaal niks gesteld), bovendien heeft verzoeker in het verzoekschrift van 28.03.2012 weldegelijk nieuwe elementen ingeroepen (aangaande de beschikbaarheid en de toegankelijkheid voor verzoekers van de medische zorgen in het land van herkomst).

Immers moet worden opgemerkt dat verzoeker in de aanvraag dd. 28.03.2012 nieuwe informatie heeft voorgelegd waaruit blijkt dat slechts 213 artsen per 100.000 inwoners zijn. Zie 'The Country of Return Information Project, Country Sheet Serbie,

<http://www.vluchtelingenwerk.be/bestanden/CRI/cs--serbia-en.pdf>, juni 2009, p 81:

'According to World Health Organization data, the average number of doctors is 213 per 100 000 inhabitants. However, the above-mentioned misbalance between general practitioners and specialists represents a problem. As clarified by the Minister of Health of Serbia, unregulated/unplanned system of specializations led to misbalance in medical profiles - specialists became prevalent in comparison to general practitioners. Further, certain specialist profiles are lacking (e.g., radiologists, anaesthesiologists, pathologists), and doctors prefer to work in large urban centres, while some job offers for doctors remain open (e.g., in smaller cities in Southern Serbia, and even in smaller places near Belgrade, such as Pazova, Pancevo). The latter problem leads to unequal access to health care in different parts of Serbia (Milosavljevic, 2007:186).

As statistical data of World Health Organization show, incidence of some illnesses in Serbia is among the highest in Europe (e.g cervical cancer, breast cancer). A problem could be partially attributed to a lack of health awareness, but probably also to problems in access to health care, and a lack of prevention programmes (as the above-mentioned diseases could be efficiently treated, under condition that they are diagnosed early). '

Aldus blijkt hieruit dat verzoeker niet afdoende kan beschikken over medische zorgen, laat staan van een aanvaardbaar kwalitatief niveau (RvSt 7 mei 2001, nr. 95.175.RDE 2002 N° 119; RvSt 30 november 1999, nr. 83.760.RDE 2002 N° 119; Kortg. Leuven 6 december 1996, T. Vreemd. 1997, 299-300)

Bovendien werd in het verzoek van 28.03.2012 eveneens opgemerkt dat er discriminatie heerst in de medische zorgsector. Zonder officieuze betalingen kan niet met zekerheid een tijdige en adequate behandeling worden verkregen. Corruptie en omkooppraktijken zijn er dan ook de regel. Zie 'The Country of Return Information Project, Country Sheet Serbie,

<http://www.vluchtelingenwerk.be/bestanden/CRI/cs-serbia-en.pdf>, juin 2009, p 82 en 86-87) :

'A decline in the total number of health-care professional leads also to long waiting lists for sophisticated procedures/examinations (this is a rather general and widespread problem). Patients also could wait for 2-3 months for some specialists' examinations or complex diagnosing procedures (a doctor who refers a patient could also assess the particular procedure as urgent, in which case a patient is given a priority). Therefore, patients who are not willing to wait for access to required services in a public health care system, often decide to go to private doctors (and pay whatever price they have to pay).'

(...)

'In the area of health, corruption is a long-standing practice, but it has now become the rule, and whereas it used to be mainly in kind, now it is in the form of money. (...) The salaries of medical

personnel, although they have been raised, are inadequate, and lead to corruption. Corruption is not necessarily, or systematically, more prevalent than in other public services (police, justice, education), but it is sufficiently present to appear as one of the major factors preventing rationalisation of the health system.'

Voor verzoekers blijkt zulks een groot probleem aangezien zij zich in een precaire financiële situatie bevinden.

Tot slot heeft verwerende ook niks geantwoord aangaande de vaststelling dat de rest van het kerngezin van verzoeker de Kosovaarse nationaliteit heeft en dat gelet op het feit dat hij in het grensgebied met Kosovo woonde, meer affiniteit heeft met Kosovo - ook omwille van zijn etnisch Albanese afkomst.

Evenwel werd ook opgemerkt dat ook in Kosovo een beroep op medische zorgen voor verzoeker niet is aangewezen; ook daar kan geen afdoende hulp worden verregen.

In het verzoekschrift dd. 28.03.2012 werd hiervoor verwezen naar een internationale studie van Caritas International, Country Sheet Kosovo, http://www.reintegrationcaritas.be/fileadmin/user_upload/Fichiers/CS/Kosovo/CS_KOSOVO_ENGLISH_VERSION_UPDATE_JANUARI_2010_01.pdf, januari 2010, p 110-111 (stuk 3):

'Despite evident achievements, the situation in mental health is far from meeting the needs of population:

The financing of the health sector is very low in general and for mental health services in particular. Budget for the mental health sector, in 2007, is two times lower compared to the budget in 2004, and it represents less than 3 % of the total health budget (two times lower than WHO recommendations). As a consequence of this, many capacities developed in the mental health can not work effectively due to inability to employ the necessary professional staff.

This specific difficult situation demonstrates itself through the high number of chronic psychiatric patients from Kosovo in psychiatric hospitals in Serbia, but also the rehabilitation and difficult psychosocial integration of non Kosovo residents in the special institution in Shtime/Stimlje.

Complex psychological consequences of war traumas, rapid developments of cultural and social transition, and the difficult economic situation with rising unemployment and poverty, present additional difficult circumstances for further development of the mental health services in Kosovo.

There is a high prevalence of Post Traumatic Stress Disorder - PTSD (22 %), of emotional distress (43.6 %) and depression (41.8 %) in the population of persons 15 years of age and older

The increase of suicides in Kosovo (2.93/100,000), particularly in adolescents, is also a serious indicator of insufficiency in the mental health services. The situation is not any better when it comes to addiction disorders and the complex problem of forensic psychiatry. Another problematic issue is the mental health services for children and adolescents that are not still developed, compared to the demographic population structure in Kosovo. Moreover, mental health services in the public sector are provided by only 38 psychiatrists and 9 psychologists for the entire Kosovo population which is estimated to be between 2 and 2.5 millions.'

Niet alleen zijn de budgetten voor de mentale gezondheidszorg in Kosovo meer dan ontoereikend, bovendien zijn er slechts 38 psychiaters en 9 psychologen voor de volledige Kosovaarse bevolking (+2 miljoen mensen).

Aldus bleek uit het verzoekschrift duidelijk dat verzoeker noch in Servië, noch in Kosovo afdoende kan beschikken over medische zorgen, laat staan van een aanvaardbaar kwalitatief niveau (RvSt 7 mei 2001, nr. 95.175.RDE 2002 N° 119; RvSt 30 november 1999, nr. 83.760.RDE 2002 N° 119; Kortg. Leuven 6 december 1996, T. Vreemd. 1997, 299-300)

Over al het voorgaande (en meer bepaald de toegankelijkheid tot de medische zorgen) werd in de eerdere beslissing niks gesteld, laat staan dat er toen reeds rekening mee zou zijn gehouden, zodat deze aangehaalde elementen weldegelijk nieuwe gegevens betreffen die nog niet aan verwerende partij waren voorgelegd in het kader van een eerdere aanvraag.

Het is dan ook strijdig met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, minstens is er sprake van een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en zelfs van de materiële en formele motiveringsplicht, dat verwerende partij zonder meer stelt dat de informatie die verzoekers voorleggen reeds werd ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag.

Verwerende partij had vervolgens de informatie waarvan melding in het verzoekschrift moeten voorleggen aan de ambtenaar-geneesheer (conform art. 9ter § 1 Vw.), zodat deze laatste een nieuw advies omtrent de beschikbaarheid en vooral de toegankelijkheid kon opmaken en aan verwerende partij bezorgen.

Zulks heeft verwerende partij evenwel niet gedaan.

Een vernietiging van de bestreden beslissing is dan ook op zijn plaats."

De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, waarnaast ze ook de manifeste beoordelingsfout aanvoeren.

Ze menen dat in de eerste thans bestreden beslissing onterecht wordt gemotiveerd dat de elementen in de medische regularisatieaanvraag d.d. 03 januari 2012 reeds werden ingeroepen in het kader van de vorig aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen.

Zij betwisten hierbij niet dat het medisch getuigschrift, zoals gevoegd bij de regularisatieaanvraag van 28 maart 2012, melding maakt van dezelfde medische problematiek als de eerdere aanvraag.

Ze stellen dat in de thans bestreden beslissing onterecht wordt gemotiveerd dat in de beslissing 3 januari 2012 reeds uitgebreid werd ingegaan op de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een adequate medische behandeling en merken op dat zij menen dat in die beslissing helemaal niks werd gemotiveerd omtrent de toegankelijkheid van een adequate behandeling.

Ze menen ook dat verzoeker in het verzoekschrift d.d. 28 maart 2012 nieuwe elementen heeft ingeroepen, namelijk dat hij rapporten van niet-gouvernementele organisaties heeft aangehaald waaruit zou blijken dat de behandeling voor hem niet toegankelijk is.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de Raad de formele motiveringsplicht als volgt definieert:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde wet verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit

op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing." (RvV, 25 januari 2012, nr. 73 906)

De bestreden beslissing moet hierbij duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 9 ter, §3, 5° van van de wet van 15 december 1980 en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen, met name dat verzoeker in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een medische getuigschrift voorlegt waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is gebleven, en dat voor zover hij aanhaalt dat de adequate behandeling in zijn land van herkomst voor hem niet toegankelijk is, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de adequate behandeling reeds is besproken in de beslissing die werd genomen inzake de voorgaande medische regularisatieaanvraag.

De motieven van de thans bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoeker met kennis van zaken heeft kunnen oordelen of het zinvol was die beslissing aan te vechten met de middelen waarover hij in rechte beschikte, in casu met een schorsing- en annulatieberoep bij de Raad. (cf. RvS, 11 augustus 2006, nr. 161.802)

Uit de lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoeker daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt het motief vevat in de thans bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de reden die aan de thans bestreden beslissing ten grondslag ligt, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Zij betwisten daarbij niet dat het medisch getuigschrift, zoals gevoegd bij de regularisatieaanvraag van 28 maart 2012, melding maakt van dezelfde medische problematiek als de eerdere aanvraag. Ze menen echter dat verzoeker in het verzoekschrift d.d. 28 maart 2012 nieuwe elementen heeft ingeroepen, namelijk dat hij rapporten van niet- gouvernementele organisaties heeft aangehaald waaruit zou blijken dat de behandeling voor hem niet toegankelijk is.

Verzoekers maken derhalve niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoekers zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

Bovendien is het tegelijk aanvoeren van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. (RvS, 20 december 2001, nr. 93.123)

In de mate dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing aldus inhoudelijk aanvechten en de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, heeft verwerende partij de eer erop te wijzen dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad van State is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (cf. RvS, 25 oktober 2006, nr. 164.103)

In de mate waarin zij daarbij kritiek uiten op de adviezen van de ambtenaar-geneesheer 12 december 2011 dient verwerende partij op te merken dat deze grieven niet zijn gericht tegen de thans bestreden beslissing en derhalve geen uitstaan hebben met huidige procedure. Waar zij menen de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst onvoldoende werd belicht in de beslissing 3 januari 2012, stond hen een beroep tot schorsing van tenuitvoerlegging en nietigverklaring open tegen die beslissing. Uit het administratief dossier blijkt echter niet dat ze een dergelijk beroep hebben ingesteld, zodat de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980, ingediend d.d. 30 december 2008, waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard gezien de vereiste behandeling beschikbaar en toegankelijk is in verzoekers land van herkomst, definitief in het rechtsverkeer is aanwezig.

Waar verzoekers menen dat in die beslissing hoegenaamd niets inzake de beschikbaarheid van een adequate behandeling werd gemotiveerd, vindt hun kritiek geen feitelijke grondslag, zoals blijkt uit de lezing van de desbetreffende administratieve beslissing.

Verzoekers kunnen evenmin worden gevolgd waar zij stellen dat het door hen nieuw element erin bestaat dat de behandeling voor verzoeker niet toegankelijk is, omdat hij een etnische Albanees is, er discriminatie tegenover die bevolkingsgroep heerst in Servië, zodat hij geen behandeling zal kunnen verkrijgen zonder een officieuze betaling terwijl hij zich in een precaire financiële situatie bevindt, uit rapporten van niet gouvernementele organisaties zou blijken dat in Servië slechts 213 artsen per 100.000 inwoners zijn, dat hij meer affiniteit heeft met KOSOVO, omwille van zijn etnisch-Albanese afkomst en dat zijn kerngezin de Kosovaarse nationaliteit heeft en dat de budgetten voor de mentale gezondheidszorg in KOSOVO meer dan ontoereikend zijn en er slechts 38 psychiaters en 9 psychologen voor de volledige Kosovaarse bevolking zou zijn.

Artikel 9 ter, §3, 5° van de wet van 15 december 1980 luidt immers als volgt:

"Artikel 9 ter, §3

5°in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling"

Bovendien blijkt uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt immers de doestelling en de finaliteit van de deze bepaling. Die werden verwoord als volgt:

"Het is ook hier de betrachting om opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opstart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9ter, §2, nieuw, voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 ter, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden. Het gaat om dezelfde elementen die hierboven reeds besproken werden bij artikel 9bis, nieuw, van de wet. Een vreemdeling die eerst – tevergeefs - een aanvraag indient op grond van artikel 9bis, nieuw, van de wet en daarna een aanvraag indient op grond van artikel 9ter, nieuw van de wet, wordt ook ontmoedigd." (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p.35)

en

"Tenslotte worden vreemdelingen ontmoedigd die reeds eerder een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis of artikel 9 ter hebben ingediend, om een nieuwe aanvraag in te dienen op basis van dezelfde elementen." (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p.34)

Uit de lezing van de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 30 december 2008 blijkt dat verzoeker reeds in die aanvraag zijn etnisch-Albanese afkomst had aangehaald. Hij stelde immers :

"Bovendien kan hij geen "adequate behandeling krijgen aangezien het moeilijk is een noodzakelijke vertrouwensrelatie op te bouwen als etnisch-Albanees met Servische medici."

Daaruit blijkt dat hij zich reeds in zijn eerste aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 heeft beroepen op zijn etnisch-Albanese afkomst. Uit het bovenstaande blijkt dat het indienen van een nieuwe regularisatieaanvraag niet er niet toe dient, om het eventuele betreuen

van verzoekers kant dat hij dit element niet meer uitvoerig heeft toegelicht in zijn eerste aanvraag, recht te zetten.

Bovendien is het indienen van een nieuwe aanvraag ook niet de geëigende weg op kritiek te uiten op de beslissing van het bestuur die werd genomen inzake de eerste aanvraag, zowel wat betreft de problemen die hij bij het nastreven van een geneeskundige verzorging zou ondervinden in gevolge van zijn etnische afkomst als in gevolge van een eventuele lagere kwaliteit van de geneeskundige verzorging of een beperkt aantal psychiaters in Kosovo of Servië.

Verwerende partij heeft de eer er tevens op te wijzen dat "dit artikel gebaseerd is op de concepten een "reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit" of een "reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling", zoals deze worden gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zulks blijkt niet enkel uit de bewoordingen van het artikel zelf doch ook uit de parlementaire voorbereiding. Hieruit blijkt namelijk dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens." (RVV, 25 januari 2012, nr. 73.906)

Uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt namelijk dat:

"Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b) , van de richtlijn 2004/83/EG" (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51- 2478/001, p. 9).

Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt daarbij geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (Pari.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51- 2478/001, p. 35)

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad is het feit dat medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Tevens stelde de Raad dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de kosteloosheid van de medische behandeling geenszins een vereiste is en dat zelfs al zou er een aanzienlijke kost zijn voor verzoekers, zulks er geenszins toe leidt dat dit strijdig zou zijn met artikel 3 EVRM. (RVV, 19 december 2011, nr. 70.086)

Bovendien preciseert Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de vooruitgang in de medische wetenschap, tezamen met de

sociale en economische verschillen tussen landen, impliceren dat de kwaliteit van behandeling voorhanden in lidstaten sterk kan verschillen van deze van het land van herkomst. Hoewel het Hof verklaart dat het noodzakelijk is, gelet op het fundamentele recht vervat in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, een zekere flexibiliteit aan de dag te brengen om in uitzonderlijke gevallen verwijdering te voorkomen, wordt verder bepaald dat deze rechtspraak allesbehalve impliceert dat een lidstaat de plicht heeft om deze ongelijkheden te nivelleren door de verstrekking van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan alle vreemdelingen zonder verblijfsrecht. Dit zou immers een te zware last op de schouders van de lidstaten leggen. (N v. United Kingdom, 27 mei 2008, § 42)

In het licht van die principes is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen nieuwe elementen in de zin van artikel 9 ter, §3, 5° van de wet van 15 december 1980 uitmaken.

Bijgevolg getuigt het niet van onredelijkheid van de verwerende partij om te oordelen dat de aanvraag in casu onontvankelijk is. Zij had hiertoe immers de mogelijkheid op basis van de toepasselijke wettelijke bepalingen, (cf. RvV, 24 januari 2012, nr. 73.815) Noch maken verzoekers de aangehaalde schending van de zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het middel is niet ernstig."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoeker via een aangetekend schrijven van 30 december 2008 een eerste aanvraag indiende om machtiging tot verblijf op medische gronden. De eerste verzoeker steunde zich hierbij op het feit dat hij lijdt aan het post-traumatisch stresssyndroom, waarvoor hij onder behandeling was bij een psychiater en een psycholoog. Hij legde hiertoe samen met zijn aanvraag verschillende medische getuigschriften over. De eerste verzoeker gaf hierbij tevens aan dat zijn symptomen in zijn land van herkomst zullen verergeren ingevolge de doorstane tortuur en dat hij er geen adequate behandeling kan krijgen aangezien het als etnisch Albanees moeilijk is om een noodzakelijke vertrouwensrelatie op te bouwen met Servische medici. De

verweerder nam op 3 januari 2012 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van de eerste verzoeker, op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ongegrond werd verklaard. De verweerder verwees in deze beslissing naar een advies van een ambtenaar-geneesheer van 12 december 2011 waarin wordt geduid dat de eerste verzoeker kan reizen en dat de vereiste medische zorgen in Servië beschikbaar zijn. In de beslissing van 3 januari 2012 wordt tevens uitvoerig onderzoek gevoerd naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in Servië en wordt geconcludeerd dat de medische zorgen voor de eerste verzoeker beschikbaar en toegankelijk zijn in Servië zodat uit het voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of hieruit niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft en bijgevolg niet is bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het staat niet ter discussie dat de medische problematiek die de verzoekers aanvoerden bij hun tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dezelfde is als deze die in de aanvraag dd. 30 december 2008 werd aangebracht. Het betreft beide malen de problematiek rond het post-traumatisch stresssyndroom van de eerste verzoeker.

De Raad merkt op dat artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet de gemachtigde van de staatssecretaris toelaat om een herhaalde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren indien de bij deze aanvraag ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het raam van een vorige aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging.

Artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet bepaalt met name als volgt:

“§3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

In voorliggende zaak werden bij de beslissing van 3 januari 2012, zoals reeds gesteld, de psychische problematiek van de eerste verzoeker in aanmerking genomen.

Echter dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekers zich in hun aanvraag van 28 maart 2012 tevens baseren op het feit dat de leden van het kerngezin van de eerste verzoeker de Kosovaarse nationaliteit hebben en dat de eerste verzoeker omwille van zijn Albanese afkomst meer affiniteit heeft met Kosovo. De verzoekers voegen bij hun aanvraag dd. 28 maart 2012 stukken om de Kosovaarse nationaliteit van de echtgenote en de kinderen te ondersteunen en verwijzen in hun aanvraag tevens naar het Caritas International Kosvo Country Sheet van januari 2010 waarmee zij pogen aan te tonen dat er in Kosovo geen afdoende en niet voldoende kwalitatieve medische zorgen beschikbaar zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de onderhavige aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend in naam van de beide verzoekers alsook hun minderjarige kinderen, terwijl blijkt dat de eerste aanvraag dd. 30 december 2008 enkel in naam van de eerste verzoeker was ingediend. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat bij de beslissing van 3 januari 2012 inzake de eerste aanvraag en in het bijhorende advies van de ambtenaar-geneesheer van 12 december 2011 de Kosovaarse nationaliteit van de gezinsleden van de verzoekers niet in aanmerking werd genomen. Daargelaten de vraag of de verweerder *in casu* de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in Kosovo in rekening moest nemen bij de beoordeling van de voorgelegde medische problematiek van de eerste verzoeker, dient te worden vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing waar slechts in het algemeen gesteld wordt dat *“de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene”* reeds uitvoerig werd onderzocht alsook waar vermeld wordt dat *“indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren (...)”* niet in overeenstemming is met de elementen van het dossier in de mate dat hierbij abstractie wordt gemaakt van de door de verzoekers in het kader van de aanvraag dd.

28 maart 2012 ingeroepen Kosovaarse nationaliteit van de gezinsleden van de eerste verzoeker, het argument dat de eerste verzoeker meer affiniteit heeft met Kosovo en de argumenten aangaande de beschikbaarheid en de toegankelijkheid voor de medische zorgen in Kosovo. Gelet op de vaststelling dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf geen melding werd gemaakt van de Kosovaarse nationaliteit van de gezinsleden van de eerste verzoeker noch van het argument dat de eerste verzoeker meer affiniteit heeft met Kosovo en de daarbij aangevoerde informatie omtrent de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in Kosovo, en nu blijkt dat deze elementen bij de beslissing van 3 januari 2012 ook niet in rekening werden genomen, dient in de concrete omstandigheden van deze zaak te worden vastgesteld dat de verweerder bij de nemen van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag van de verzoekers van 28 maart 2012 op dit punt niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht is dan ook aangetoond.

De verweerder kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de kritiek van de verzoekers niet gericht is tegen de bestreden beslissing, noch kan hij worden gevolgd in zijn zienswijze dat de verzoekers in feite aangeven dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid in het land van herkomst niet voldoende werd onderzocht in de beslissing van 3 januari 2012. De kritiek van de verzoekers betreft wel degelijk de thans bestreden beslissing. Zij geven in het betoog ter ondersteuning van het eerste middel immers duidelijk aan dat de verweerder niets heeft geantwoord aangaande de vaststelling dat de rest van het kerngezin van de verzoeker van Kosovaarse nationaliteit is en dat de elementen met betrekking tot de gezondheidszorgen in Kosovo wel degelijk nieuwe elementen betreffen die niet reeds in het kader van de vorige aanvraag werden ingeroepen, zodat de bestreden beslissing door onder meer te stellen dat de informatie die de verzoekers voorleggen reeds werd ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag strijdt met – onder meer- de zorgvuldigheidsplicht. Waar het wel zo is dat de eerste verzoeker zich reeds in zijn eerste aanvraag om machtiging tot verblijf heeft gebaseerd op zijn etnisch-Albanese afkomst waarmee hij trachtte aan te tonen dat het voor hem moeilijk zou zijn om door Servische medici behandeld te worden, blijkt dat de eerste verzoeker zich in zijn eerste aanvraag geenszins heeft beroepen op de Kosovaarse nationaliteit van zijn gezinsleden en het feit dat hij meer affiniteit heeft met Kosovo. De hieromtrent gevoerde repliek is dan ook niet relevant. In de mate de verweerder ingaat op de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in Servië en Kosovo en hierbij verwijst naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dient te worden vastgesteld dat dergelijke motivering niet voorkomt in de bestreden beslissing. De repliek van de verweerder maakt op dit punt dan ook een *post factum* motivering uit, waarmee echter het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige feitenfinding van de bestreden beslissing niet kan worden hersteld. Voor het overige doet de repliek van de verweerder geen afbreuk aan hetgeen hierboven werd vastgesteld.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

Uit de redactie van de tweede en de derde bestreden beslissing, dit zijn de op 14 augustus 2012 getroffen bevelen om het grondgebied te verlaten, blijkt dat deze bevelen zijn afgeleverd in uitvoering van de eerste bestreden beslissing. De aanhef van beide bestreden bevelen vermeldt met name uitdrukkelijk het volgende: *“in uitvoering van de beslissing van S., T., attaché, gemachtigde van de staatssecretaris, wordt aan de genaamde (...) het bevel gegeven om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het (de) grondgebied(en) van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten: (...)”*. Het blijkt uit de thans voorliggende gegevens dat de jegens de verzoekers getroffen bevelen om het grondgebied te verlaten op dezelfde datum alsook door dezelfde bevoegde ambtenaar, als gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, zijn getroffen als de eerste bestreden beslissing. De tweede en de derde bestreden beslissing zijn dan ook duidelijk getroffen als gevolg van de eerste thans bestreden beslissing, zodat het past om deze bevelen ter wille van de duidelijkheid in het rechtsverkeer samen met de eerste bestreden beslissing te vernietigen. Het derde middel, dat gericht is tegen deze bevelen om het grondgebied te verlaten, wordt niet meer onderzocht.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 augustus 2012, genomen ten aanzien van Bislimi Selami, wordt vernietigd.

Artikel 3

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 augustus 2012, genomen ten aanzien van Bislimi Floriji, wordt vernietigd.

Artikel 4

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE